

အာရှသမဂ္ဂ

ဘဉ်း

လူငယ်တို့ ပြဿနာ

ဘုရား ... တရား... သံဃာ အဖေ ဦးသိန်းလွင်၊ အမေ ဒေါ်အုန်းကြည်
ညီ ဆရာ ... ဘဆရာကြီး မင်းသိမ်တို့ အား ဤစာအုပ်ဖြင့် ကန်တော့ပါ
၏ ...

ဘညိကြီး

ရှင်လှူတယ်ဆိုတော့ စားသောက်ဖွယ်တွေဟာ နောက်ဖြစ်ရာ
ဘဝမှာ ရှင့်အတွက် ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် ပြည်ပုပ် သွေးပုပ်တွေ ဖြစ်ပါ
တော် ...

အို ... တော်တော် ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ ကျိန်စာပါလား ...

ဝန်ခံချက်

လူပြန်ဖြစ်တဲ့ ပြိတ္တာမ ဝတ္ထုသည် မဟာပေတ ကာရပေတီ ဝတ္ထုတော်မှ အချက်အလက်နှင့် ဆရာ မောင်ဟိန်းကျော်၏ ၂၀၀၅ ဇွန်လထုတ် မနုစာရီ မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြပြီးသော "စီမံခြယ်လှယ် သည် ကံနှစ်သွယ်" ဝတ္ထုကို မှီထားပါသည်။ ။

စာရေးသူ

အခန်း(၁)

ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်ဖွယ်အတိ။

မျက်တွင်း ဟောက်ပက်၊ နားထင်များ ချိုင့်ခွက်လျက်၊ အပြိုင်းပြိုင်း ငေါထွက် ထိုးထောင်နေသော အရိုးစုတို့ သည် အရေပြား ပြားကပ်ကပ် တို့ ဖုံးအုပ်လို့ နေလေ၏။

ရှည်လျား ရှုပ်ပွနေသည့် ဆံပင် ဖရိုဖရဲတို့ က မျက်နှာ၊ ပခုံး၊ ရင်ဘတ်၊ ကျောပြင်အနှံ့ ထွေးလုံး ရစ်ပတ်နေ၏။ ကျက်သရေ လွန်စွာမှ မရှိသော မြင်ကွင်းသည် ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်ဖွယ် အတိ။

ထိုသူသည် ကား ...

ပြိတ္တာမ တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေ၏။

ထိုပြိတ္တာမကား ကိုယ်လုံးတီးပင် ဖြစ်၏။

ပြိတ္တာမသည် ပုပ်ဟောင်နေသော သွားရည်များ ကျလျက် သေးကွေး ကြုံလိုသည့် လက်များ ဆန့်တန်း လှုပ်ရှားလို့ နေ၏။

ထိုအဖြစ်သည် ကား ရုက္ခစိုးနတ်၏ ဗိမာန် အနီးအနားက လွန်စွာမှ ထူးဆန်းလှသော မြင်ကွင်း တစ်ခုပင် ဖြစ်လေတော့၏။

ပြိတ္တာမ၏ လက်များ ဆန့်တန်း လှုပ်ရှားနေသည် ကို မြင်လိုက်ရသည့် ရုက္ခစိုးနတ်က ပြိတ္တာမအား ကောင်းမွန်သော စားသောက်ဖွယ်ရာ များ စွာကို လက်အတွင်းသို့ ထည့်ပေးလိုက် လေတော့၏။

ရုက္ခစိုးနတ် ပေးလိုက်သော လွန်စွာမှ ကောင်းမွန်သော စားသောက် ဖွယ်ရာ များ သည် ပြိတ္တာမ၏ လက်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိ သွားသည် နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း လွန်စွာမှ ရွံရှာဖွယ်ရာ ကျင်ကြီး၊ ကျယ်ငယ်၊ သွေး၊ ပြည်၊ သလိပ်များ အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ သွားကြကုန် လေတော့၏။

ထိုအခါ ပြိတ္တာမသည် ကား ထမင်း၊ ဟင်းများ သဖွယ် အငမ်းမရ မြိန်ရှက်စွာ စားသောက် လေတော့၏။

ထိုသို့ စားသောက် ပြီးသောအခါ ပြိတ္တာမသည် လွန်စွာမှ မည်းခြောက် အက်ကွဲနေသည့် လက်ဖြင့် လက်ဝါးဖြန့်ကာ ပြန်၍ ဆန့်တန်း လာသည့်အခါ ရုက္ခစိုးနတ်က နတ်ဝတ် တန်ဆာများ ပေးလိုက်ပြန်၏။

ပြိတ္တာမလည်း နတ်ဝတ်တန်ဆာတို့ ကို ဝတ်ဆင်လိုက်ရာ ထိုနတ်ဝတ် တန်ဆာတို့ သည် သံပြား၊ သံချပ်များ ဖြစ်ကာ အလျှံရဲရဲ မီးတောက်လောင် ထားသည် ကဲ့သို့ နီရဲ တောက်နေ၏။

သံပူပြားတို့ က ပြိတ္တာမအား မီးခဲသဖွယ် လောင်ကျွမ်းစေသဖြင့် ပြိ
တ္တာမ၏ ကိုယ်အနံ့ မီးခိုး မီးငွေ့များ ဖြာထွက် လာလေတော့၏။ အ
သားမီးကျွမ်းသံ တရဲရဲ တဖျစ်ဖျစ်တို့ မြည်နေ၏။ ချစ်တူးသော
အနံ့ဆိုးကြီးများ ဖုံးလွှမ်းပျံ့နှံ့ လာလေတော့၏။

ပြိတ္တာမကြီးသည် သံပူမီးခဲ လောင်ကျွမ်းခံရသည့် ဝေဒနာကို မြေပြ
င်၌ လူးလိုမ့် အော်ဟစ်ကာ ခံစားရရင်း ရုက္ခစိုးဗိမာန်မှ ဝေးရာသို့
ထွက်ပြေး လေတော့၏။

အခန်း(၂)

မိုးတဖြောက်ဖြောက် ရွာလို့ နေလေ၏။

အချိန်သည် ကား ည (၁၀)နာရီခန့် ရှိမည် ထင်ရ၏။

လယ်ကွင်းစပ် အနားက တဲအိမ်အတွင်းမှ မီးရောင်လေး မှိတ်တုတ်
မှိတ်တုတ်ဖြင့် စောင့်ရရှာ၏။

"အား ... အမေရေ ... ကယ်ပါ"

ဟု ဆိုသော အသံသည် မိုးရေ တဖြောက်ဖြောက် အသံနှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

"ဟင်း ... ဟင်း"

ဟု ညည်းသံ ထွက်လာ၏။

"အား ... မကယ်နိုင် ကြတော့ဘူးလား"

ဟု ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ အသံလည်း ထိုတဲအိမ်လေး အတွင်းမှ မိုးစက်
မိုးပေါက်များ နှင့်အတူ ထွက်လာ၏။

"အား ... လုပ်ကြပါဦး ... အမေရေ ကယ်ပါ ... အမေရေ ကယ်ပါ"

ဟု အသံထွက်လာ၏။ ထို့နောက် ...

"ဟဲ့ ... မောင်စု"

ဟု အသက်ခပ်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်၏ အသံ ထွက်လာ၏။

ထိုအချိန်မှာ ပင် မိုးက သည်းကြီးမည်းကြီး ရွာချ လိုက်လေ၏။

"ဟဲ့ ... မောင်စု"

ဟု ထပ်မံခေါ်လိုက်ရာ တဲအိမ် အခန်းအပြင် သောက အပူများ နေသည့် မောင်စုဆိုသူက ကြားသွားရာ ...

"ကြီးတော် ... ဘာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

ဟု အလောတကြီး မေး လိုက်လေ၏။

"အခြေအနေ မကောင်းဘူး။ ဆေးရုံသွားမှ ဖြစ်မယ်"

ဟု ကြီးတော်ဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီးက ပြောလိုက်သည့်အခါ ...

"ဗျာ"

ဟု မောင်စု တထိတ်တလန့် ဖြစ်သွား လေတော့၏။

"ဗျာမနေနဲ့ လှည်း မြန်မြန်ဆင်"

ဟု ကြီးတော်က ပြောလိုက်သည့်အခါ မောင်စုမှာ

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့"

ဟု ပြောကာ ပုဆိုးကို ခပ်တိုတို ပြန်ဝတ်ကာ လှည်းဆင်ရန် ထွက်ခဲ့၏။

"ဟာ ... ဒုက္ခပါပဲ။ လှည်းက မနက်ကတည်းက ကြက်တောငှားသွားတာ အခုအထိ လာပြန်မပို့သေးဘူး"

ဟု သတိရကာ လွန်စွာမှ စိတ်ပျက် သွားလေတော့၏။

"ငါ ... ငါ ... ငါ ... ဘာလုပ်ရမလဲ"

ဟု မောင်စု စဉ်းစားလိုက်ရာ ...

"အင်း ... ဟိုဘက်တဲမှာ စိန်လှရှိမယ်။ သူ့ကို သွားနှိုးမှ "

ဟု ဆိုကာ မိုးရေထဲမှ ပင် မောင်စုသည် စိန်လှရှိရာသို့ ကန်သင်းရိုး
အတိုင်း အပြေးအလွှား သွားလေတော့၏။

"စိန်လှ ... စိန်လှ"

ဟု စိန်လှတဲရှေ့သို့ ရောက်သည့်အခါ မောင်စု အော်ဟစ် ခေါက်လို
က်ရာ အအိပ်ဆတ်သော စိန်လှအား နှစ်ခါပင် မခေါ်ရ။

"ဟေ ... ဘယ်သူလဲ"

ဟု စိန်လှက အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာ၍ မေး လိုက်လေ၏။

"စိန်လှ ... ငါ မောင်စုပါ။ ခင်မြ မီးမဖွားနိုင်လို့ ငါ့ကို ကူညီပါဦးကွာ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ စိန်လှက ...

"အေး ... အေး"

ဟု ပြန်အော် လိုက်ခြင်းနှင့်အတူ ထ၍ အပြင်သို့ ထွက် လာပြီးလျှင်
ငင်းတို့ နှစ်ဦး တဲဆီသို့ ပြန်ပြေးလာ၏။

မိုးသည် သည်းကြီးမည်းကြီး ရွာလို့ နေလေ၏။

"ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ"

ဟု မောင်စုက စိန်လှအား မေးလိုက်ရာ ...

"မင်းလှည်းရော"

ဟု စိန်လှက မေးလိုက်၏။

"မနက်ကတည်းက ကြက်တော ယူသွားတာ"

ဟု မောင်စုက ပြော လိုက်လေ၏။

"ဟာ ... အရေးထဲ စောင်ယူကွာ။ ပုခက်လုပ်ပြီး ပေတစ်ရာ ရောက်
အောင် ထမ်းရတာပေါ့"

ဟု စိန်လှက ပြောလိုက်ရာ ...

"အား ... အမေရေ ... ကယ်ပါဦး"

ဟု ခင်မြ အော်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

"ဟဲ့ ... မြန်မြန် ဆေးရုံပို့ဖို့ လုပ်ကြလေ"

ဟု ကြီးတော်အသံ ထွက်လာပြန်၏။

ကြီးတော် ဆိုသူမှာ မောင်စုတို့ ကျေးရွာ၏ လက်သည် ဝမ်းဆွဲသည်
ဒေါ်ပိုင် ဖြစ်လေ၏။ ထို့နောက် မောင်စုနှင့် စိန်လှတို့ မှာ စောင်တစ်ထည်
ဖြင့် ပုခက်ဆင်ကြရ၏။

ထိုအချိန်၌ ...

"ဟဲ့ ... နွား"

ဟု အသံကြားရ၏။

ထိုမှ တစ်ဆက်တည်း ...

"ဟေ့ရောင် မောင်စု ... ဟေ့ရောင် မောင်စု"

ဟု မှောင်မှောင်မည်းမည်းထဲမှ ခေါ်သံတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာ၏။

မောင်စုလည်း ၎င်းအား ခေါ်သဖြင့် တဲအပြင်သို့ ထွက်ကြည့်လိုက်ရာ

"ဟဲ့ နွား ... ဟဲ့နွား"

ဟု အသံနှင့်အတူ လှည်းမောင်းလာသည့် အသံကိုပါ ကြားလိုက်ရသဖြင့် မောင်စု လွန်စွာမှ ဝမ်းသာသွားကာ

"ဟာ ... ကြက်တော ... ဟေ့ ... ကြက်တော"

ဟု အားရစွာ မောင်စု ပြန်ခေါ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ လွန်စွာမှ သည်းကြီးမည်းကြီး ရွာနေသော မိုးမှာ တိတ်သွားကာ မိုးကောင်းကင်တွင် ကြယ်များ ပါ ထွက်လာ လေတော့၏။

"မောင်စု ... ခင်မြ မီးမဖွားနိုင်လို့ ဆို"

ကြက်တော ပြောလိုက်ရာ မောင်စုက ...

"အေး ဟုတ်တယ်။ မင်းကလည်း လှည်းယူသွားတာ။ ငါ ဒုက္ခဖြစ်နေတာ။ လှစိန်ကို သွားခေါ်ရတယ်"

"အေးကွာ ... ငါကလည်း ပြန်လာတာ မိုးချုပ်တယ်။ မနက်မှ ပဲ လှည်းကို ပြန်ပို့မလို့ ဘဲ။ လူကြီးတစ်ယောက်က မင်းမိန်းမ မခင်မြ မီးမဖွားနိုင်လို့ လှည်း အမြန် မောင်းခဲ့ပါလို့ လာပြောတယ်။ ဒါနဲ့ ငါလည်း ကမန်းကတန်း ထွက်လာခဲ့တာ"

ဟု ကြက်တောက ပြောလိုက်ရာ မောင်စုက ...

"ဘယ်က လူကြီးလဲ"

ဟု မေး လိုက်လေ၏။

"မင်း လွှတ်လိုက်တဲ့ လူကြီး တစ်ယောက်ပဲ"

ဟု ကြက်တောက ပြောလိုက်ရာ မောင်စုမှာ တစ်ချက် ငိုသွားပြီး

...

"ငါလည်း ဘယ်လူကြီးမှ ပြောမခိုင်းရပါလား"

ဟု တွေးနေစဉ် ...

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... မြန်မြန် လုပ်ကြလေ"

ဟု ဝမ်းဆွဲသည် ဒေါ်ပို၏ စကားကြောင့် မောင်စု တွေးနေသော အတွေးများ အဝေးသို့ ထွက်သွား လေတော့၏။
